

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Asiaticae Historiae Societatis Iesv Pars ...

Libris Quatuor Consequentibus Pertexens, Quae post beatum S. Xaverij
Obitum Soc. Patres ad Dei gloriam in iisdem Prouinciis gessere

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1667

22. Mascarenius Regem Reginam, aulamque omne[m] Sanguini insulæ
baptizat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11445

diuntque regnum Siani vniuersum in partium studia fecerunt, & armatum, aliis repetentibus suum regem; obstinantibus aliis eum reicere. Quibus tamen Hurradus nihilo quàm spes integris minus audenter, & securè prouehit in Sianum, iacitque anchoras ad castrum munitissimi radices, illuc etsi ab rege non stabat populus, at nobilium magna pars eius reditu excita conuenit, manantibus vsque præ gaudio lacrimis pedum osculo de more illum salutauit: inde agi cœptum de deditioe pacto utrimque integrandi amoris fœdere & obliuione sempiterna offensionum mutuarum; sed verbis regem triduo morati barbari responderunt, suspectam sibi principis fidem esse, qui pacem armatus peteret, inter hæc trecenti ad regis signa euocati, cum militibus Hurradi, impressione facta castrum illud expugnant, obsessi fuga in montem euadunt nec ulterius Hurradus victoria vitur, ne mora longiori destitueretur ventis ad reddendum summo Præfecto nauigium & loco pellendos classe integra hispanos; dilato igitur in tempus commodius belli residuo, regem cum Mascarenia insulæ oram legens in castello reliquit octingentorum ferme incolarum. Illic regis parens annis, & integritate quoad fas ethnico venerandus priuatum agebat. Mascarenus operabatur sacris quotidie sub extensis indigenatum opera in arborum truncos ramalibus, & optimum senem fidei rudimentis ad baptismum formabat, quem illi quo potuit ornatum, post necessariam diuinorum intelligentiam contulit. Puto, (ait suis quibusdam literis idem pater) huc vsque à Deo in viuis seruatum, quod eum saluum veller, nihil ei iucundius quàm de fidei mysteriis audire. Probat singula & laudat, nec eorum quicquam cunctatur exequi quæ ad animi salutem conferre perspexerit, profitetur non esse alium à nostro Deum; nec verum aliud nisi apud Christianos.

Dum in Regnum Siani Euangelium Christi se sensim penetrabat diei vnus, nauigatione disiuncta Sanguinum insula Siano vastior totas illi vltro pandebat portas, & legatione perhonorifica Mascareniam Rex & populus inuitant ad impertiendas ibi vitæ aquas, fuitque prouidentia diuinæ, decretorum suorum æternæ constantiæ momenta temporum aprantis, vt is è Siano nondum esset Manadem profectus, quod si factum iam foret, iniunctum sibi Legati affirmarunt, omnes illas adirent insulas donec alicubi eum reperissent. Erant ij aliquo numero ex aula nobiles, tam deliberatæ ad Mascareniam abducendum, impetrandumque ab eo baptismum constantiæ vt cæsariem omnes totonderint (quo nullum iis affectus intimi & fidelitatis sanctius argumentum). sic patri quadriduum postularis illorum responsum differenti, ambigentique de futura in suscepto Christo firmitate, promissam fidem fecere non dubiam. Quare iis denique vicissim iturum promisit, orante præsertim Siani Rege, ac spondente duo illa regna sibi ab æuo peramica, sibi quoque ad religionem conseruandam in præsidio inuicem adfutura. Promisso lati Sanguinum ad suos reuolant legati, impetratique nuntio sillos exhilarant, qui mox instructam remigio cercurum habi-

22.

Mascarenus
Regem Re-
ginam, au-
lamque om-
nè Sangu-
ni insulæ
baptizat.

lem ad Patrem advehendum mittunt, & iuvenes duos futuros itineris comites, alterum Regi ex fratre filium, alterum primi in regno nobilis; Rex vero Siani pro virili sua, cercuros decem adornauit, vt cum regni sui nobilitate primaria quæ illò confluerat Mascareniam deduceret, & in sacris baptismi solennibus amicum regem sua cohonestaret præsentia. Dies Octobris quartus illuxerat anni 1568. omnes è Siano alacres cum soluisent, sub occasum diei portum in Sanguinio legunt. En autem postridie mane Calanguâ regni metropoli portui vicina, Sanguini rex adest cum aulæ suæ splendore vniuerso gratulaturus hospitibus aduentû, inducturusque in urbem secum. Illuc per omnia festæ, gentis de more, lætitiæ argumenta vt ventum est, primus ab Rege vir Princeps, honori sibi duxit Mascarenia palatio cedere, cui per angustias temporis, qua optabant magnificentia non licuisset hospitium metari. Triduum aula, & populus in publicas effusi lætitiis inde mox confluunt ad Patrem audiendum. Lectus concionibus habendis ad mare collis, præcellis arboribus opacis & amœnis. Illic modico ex tumulo Mascarenius diuina proponebat explanabatque mysteria; audiebant dicentem Reges duo, cum Regina, nobilitate omni, magno populi concursu, mirum silentium, attentio ingens, voluptas quoque & admiratio singularis, interpellantium subinde, & iunctis vocibus contestantium, mira esse quæ prædicabantur, seque illis fidem præbere certam & indubitam. Præcepta vero legesque vivendi, professioni sanctissimæ congruas, omni diligentia seruatuos. Post hæc rite, ac particularim tradita & percepta, initiantur magna pompa salutis Sacramento, primus Sanguini Rex cum Regina; dehinc aula omnis cum nobilitate, postremo digestus in familias, patres, matres, liberos populus. Sub hæc ritu legitimo matrimonia corriguntur, instaurantibus mutuos consensus ex Ecclesiæ præscripto coniugibus; quæ res item non paruum extitit hilaritatis publicæ incrementum, vrbe prope omni festas nuptias agitante. Neque vero hic fuit diei vnus & labor, & lætus apparatus. Tot enim hominibus baptismo lustrandis, tot integrandis coniugiis, par esse vnus tam breui non poterat, etsi à primo diluculo ad serum diei, hoc vnum ageret, dies quindecim in iis posuit, vt non modo Calanguæ, sed affluentium aliunde satisfaceret pietati. Sed enim pompæ huius, & religiosi animi luculentos sensus quibus tota illa excepto nemine Christianitas neophyta, Redemptoris sui venerata est sanctam crucem, non possum gratiùs quam Mascarenia ipsius verbis describere: quibus nostros in India per literas alloquens, in partem vocat sanctæ voluptatis, quam ex iis ipsemet spectator, & testis hauserat. [Gratiarum, inquit, apud Deum illustre profecto argumentum fuit, & lætitiæ incomparabilis, pietatis illius ardens alacritas, quam exeruere Sanguinenses ad erigendam crucem: dies primum tres syluis oberrarunt vt arborem legerent proceritate, & pretio insignem; inuentam deinde qualem optauerant, attingi à nemine passi sunt, quin esset ortus nobili genere. Soli ex proceribus ab Rege secundis iuuenes cæ-

dendæ

dendæ arbori manus admouerunt, soli venustè dedolatam in crucem formarunt tam pulchri operis vt his oris elegantior non meminere vidisse. Perfectam iidem defixere, nec se quisquam primorum, honore affectum debito credidit, nisi manum operi commodasset. O Reges Celebis, spectassetis duos natuta barbaros, in sustinenda humeris Christi cruce, attollenda, pangenda sedulo occupatos! firmatæque mox, sua cum aula aduolutos de genibus, eamque summa veneratione adorantes, quam exuberanti gaudio subsiluisse vobis pectus? repetita potissimum dierum illorum memoria quibus paulo ante dæmonem iidem suprema coluerant adoratione, qui cruci tunc tantos exhibebant honores: quo etiam tempore reliqua ciuitas, crucis laudes sono, vobis, cantu gestiens celebrabat, nec finem publicæ sanctæque voluptati dies fecit, multas noctis in horas producta est, ciuibus vix sua gaudia sat capientibus, instantibusque gratulari sibi Christianismi bonum tanto annorum, & votorum ambitu denique possessum; & patriam suam statutæ crucis adoratione consecratam.] Hactenus Mascarenia epistola de cuius paulo post discessu rumor, plausus omnes & cantus in mœrorem luctumque conuertit.

Urgebatur anni tempestate ad visendos quamprimum Cauripes neophytos, nec licebat inspectionem hanc differre quòd inciperent reflantes venti, Celebi Cauripem intercludere maria: fateor, subdit ipse, nunquam matrem vidisse peregrinaturò procul in barbaros filio, corculo suo, verba vltima dicentem, vsque adeo affligi & dolere, vt illi ad primum discessus mei nuntium dolere, circumsterere me lamentis & precibus ne se desererem. Indignos esse cum quibus manerem, quod me tam ieiunè tenuiterque habuissent. Solum sterilis culpam esse non animi, at si annuerem illic permanere ituros se ad confines insulas, & inuestigaturos aliquid alimenti quo commodius sustentarer. Erat hæc piorum neophytorum benigna vrbinitas, qui postquam nihil præterissent, nihil ab se satis præstitum ducebant: inculcauit iis Pater vna se causa adstringi ad discessum, necessitate diuini obsequij, & Ecclesiæ Cauripensis, quæ annum iam sextum Sacerdotecareret à quo infantes lustrarentur, & in religionis constantia adulti consolidarentur; spem fecit reditus quàm posset citissimè maturandi, aut mittendi aliquem de Societate qui eandem ipsis nauaret operam, quibus ipsi vtcumque sedati acquieuerunt profecturo, prius tamen quam illum à se amitterent, designari ab eo ædi sacræ locum, & spatia voluerunt, quam esset in reditu perfectam conspecturus. Iacebat locus ad mare peramænus, opportunusque propinquæ vrbi, & vëctoribus illac transituris, sed præcelsis & densis arboribus confertus. Illic templo sedem metatus est pater, iterumque accensus est feruor nobilitatis illius Christianæ. Nam die postero, albescente cœlo, nobiles omnes instructi securibus in nemus prodire, & proletariis exclusis ipsimet sylvam aperire, dejicere arbores, descriptæ areæ plateis templi, solum vacuum, & patens ante meridiem

23.
Sanguine
discedit,
Cauripem
inspekturus
ad neoph.
iuuandos.